

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **R. D.**, zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666/9, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2020, č. j. MPSV-2020/97480-918, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 4. 2021, č. j. 32 Ad 17/2020 - 58,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi se odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad práce ČR - krajská pobočka v Hradci Králové nepřiznal žalobci dávku „doplatek na bydlení“ za měsíc červenec 2017. Žalobce totiž získal výpomoc na zaplacení nájemného od svého otce. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Napadené rozhodnutí vydal žalovaný poté, co Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2018, č. j. MPSV-2018/231126-918, pro nepřezkoumatelnost.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu, neboť měl za to, že žalovaný nehodnotil všechny okolnosti ve vzájemných souvislostech. Žalobce především zpochybnil to, že zapůjčené finanční prostředky byly finanční výpomocí od osoby blízké. Odůvodnění žalovaného je v tomto směru spekulativní a protirečí si s dalšími závěry. Jestliže žalovaný označil žalobcova tvrzení za nevěrohodná, měl by vysvětlit, jak k těmto závěrům dospěl. Tím se žalobce ohradil proti tvrzení žalovaného, že dlužními úpisy doložený dluh je údajně příjmem. Současně je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, a to dílem pro vnitřní rozpornost a dílem pro nesrozumitelnost. Dále žalobce namítl, že po zrušení rozhodnutí

žalovaného měl opět rozhodnout správní orgán prvního stupně. Žalobce také nedostal příležitost seznámit se s podklady pro rozhodnutí.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Uvedl, že z rozhodnutí žalovaného je seznatelné, jakými právními a skutkovými závěry se žalovaný řídil. Své závěry o tom, že údajná zápůjčka peněz není ve skutečnosti zápůjčkou, přitom srozumitelně odůvodnil. Krajský soud dále konstatoval, že řádně doložená zápůjčka je majetkem, který lze vzít v úvahu při celkovém hodnocení poměrů žadatele. Žalobce však nedoložil důkazy k prokázání svého tvrzení. Z dokazování nebylo zřejmé, zda a z jakých zdrojů údajnou zápůjčku peněz od otce žalobce vrací. Krajský soud uvedl, že žalobce svá tvrzení znevěrohodnil tím, že tvrdil, že ve skutečnosti jde o zápůjčku od třetí osoby, a nikoliv od otce. Tato třetí osoba současně nechce být na „dlužnících úpisech“ uvedena. Z tohoto důvodu hodnotil krajský soud tvrzení o zápůjčce jako účelové. Proto lze peněžní prostředky hodnotit mimo jiné jako bezúplatný příjem. Pokud by tak však žalovaný učinil, dostal by žalobce do ještě tíživější situace, neboť by „nedosáhl“ ani na příspěvek na živobytí. Z tohoto důvodu vyhodnotil žalovaný finanční prostředky od žalobcova otce jako finanční výpomoc od osoby blízké podle § 15 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“). Závěrem krajský soud konstatoval, že správní orgány zvolily pro žalobce to nejpříznivější řešení, a to právě s ohledem na charakter prostředků poskytnutých mu jeho otcem. K poslední námitce nesprávného procesního postupu krajský soud konstatoval, že předchozím rozsudkem zrušil pouze rozhodnutí žalovaného, a proto o věci znovu rozhodoval žalovaný. Pokud jde o seznámení se podklady pro rozhodnutí, krajský soud uvedl, že se zde uplatní výjimka podle § 74 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalovaný současně vycházel ze spisu ve stavu před původním, krajským soudem zrušeným rozhodnutím. Ze spisu navíc plyne, že správní orgán prvního stupně dne 7. 8. 2018 vyrozuměl žalobce o jeho právu vyjádřit se k podkladům, aniž by tuto možnost žalobce využil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel především uvádí, že žalovaný porušil jeho právo na pomoc v hmotné nouzi podle čl. 30 Listiny základních práv a svobod. Konstrukce žalovaného a krajského soudu o tom, že zápůjčka od otce je ve skutečnosti finanční výpomocí od osoby blízké, je nesprávná a neodpovídá skutkovému stavu. Stěžovatel také neměl být hodnocen jako osoba nenacházející se v hmotné nouzi. K takovému závěru neexistují důvody. Dále stěžovatel odmítá tvrzení, že nájemné splácel z jiných zdrojů. Pro posouzení celé situace je podle stěžovatele třeba „vrátit se“ k závěrům Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 17. 10. 2019, č. j. 6 Ads 98/2019 - 44.

[5] Pokud jde o žalobcovu nevěrohodnost, měly by správní orgány postupovat tak, aby zjistily skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány ani krajský soud neuvedly, jak dospěly k závěru, že peníze zapůjčil žalobci otec, a nikoliv třetí osoba. Pokud činí takové závěry, měly by si obstarat svědectví od konkrétních osob. Dále stěžovatel uvedl, že krajský soud měl vyložit, jaké má stěžovatel příjmy, pokud tvrdí, že jeho jiné příjmy jsou hypotetické. Jestliže krajský soud uvedl, že se stěžovatel znevěrohodnil tvrzením, že zapůjčitelem není jeho otec, ale někdo jiný, je třeba připomenout, že správní orgány i krajský soud znají totožnost této osoby. Otec stěžovatele a skutečný zapůjčitel měli dostat možnost se k věci vyjádřit, jestliže správní orgány ani krajský soud nedokázaly odpovědět na otázku původu peněz. Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že rozhodnutí žalovaného netrpí vadami. Naopak správní orgány nezjistily skutkový stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

pokračování

[6] Co se týče vlastního hodnocení povahy zápůjčky, odkázal stěžovatel na čl. IX. žaloby. Současně zpochybňuje hodnocení možnosti požádat pronajímatele o odklad nájemného. Stěžovatel nastínil správním orgánům určitou otázku, a proto by na ni měl dostat odpověď. Nelze ji odbýt poukazem na její hypotetickou povahu. Takový přístup správních orgánů i soudu považuje stěžovatel za zlehčování jeho životní situace. Stejně tak nebyl hypotetický ani starobní důchod stěžovatelova otce. Správní orgány k němu měly přihlédnout a zvážit otcovu schopnost k poskytnutí zápůjček, i když jeho otec nebyl společně posuzovanou osobou. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal o ustanovení advokáta JUDr. Arnošta Urbana, který je s jeho věcí lépe seznámen, než jeho současný, krajský soudem ustanovený zástupce, JUDr. Ing. Jiří Špelda.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval možnosti hodnocení zápůjčky. Tu mohl hodnotit třemi způsoby. Například jako zápůjčku, která není příjmem, ale majetkem, k němuž se přihlíží při hodnocení celkových majetkových poměrů. Skutečnost, že jde o zápůjčku, musí být hodnověrně doložena, což stěžovatel neučinil. Stěžovatel předložil po opakovaných výzvách dlužní úpisy, nicméně neprokázal, že svému otci skutečně peníze splácí. Tato tvrzení následně stěžovatel sám popřel. Uvedl, že skutečným zapůjčitelem je jiná osoba. Proto žalovaný hodnotil tvrzení žalobce jako nevěrohodná. Dále mohl žalovaný peněžní prostředky hodnotit jako bezúplatný příjem podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 110/2006 Sb., o existenčním a životním minimu. V tomto případě by však stěžovatel nemohl získat ani doplatek na bydlení, ani příspěvek na živobytí. Měl by totiž příjem vyšší, než je částka na živobytí po odečtení nákladů na bydlení. Proto se žalovaný rozhodl hodnotit poskytnuté peněžní prostředky jako finanční výpomoc od osoby blízké podle § 15 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Jestliže stěžovatel z těchto prostředků hradil nájemné, žalovaný k nákladům na bydlení pro účely výpočtu doplatku na bydlení nepřihlížel. Co se týče poměrů stěžovatelova otce, správní orgány nejsou oprávněny zjišťovat poměry osob, které nejsou účastníky řízení či osobami společně posuzovanými. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná.

[9] Vzhledem k tomu, že ve věci rozhodoval specializovaný samosoudce (viz § 31 odst. 2 s. ř. s.), zabýval se soud dále tím, zda se jedná o kasační stížnost přijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., podle něhož *„jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“* Výkladem kritérií přijatelnosti se již tento soud v minulosti podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně důvody přijatelnosti nesdělil. Je v zájmu stěžovatele, aby tyto důvody uvedl, nicméně pokud tak neučiní, není to bez dalšího důvodem k odmítnutí jeho kasační stížnosti pro nepřijatelnost. Nejvyšší správní soud shledal kasační

stížnost přijatelnou, neboť otázka posouzení peněžních prostředků, o nichž žadatel tvrdí, že jde o zápůjčku, jako výpomoci od osoby blízké podle § 15 zákona o pomoci v hmotné nouzi, dosud nebyla v judikatuře řešena.

[11] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

[12] Stěžovatel v obecné rovině uvedl, že napadený rozsudek krajského soudu je „neúplný“. Tuto námitku posoudil kasační soud jako námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Jelikož je však tato námitka obecná, vypořádal ji i Nejvyšší správní soud obecně. Podle ustálené judikatury soudy nemohou za stěžovatele námitky domýšlet, neboť by tím vykročily z mantinelů soudního přezkumu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60). Nepřezkoumatelná jsou taková rozhodnutí, z nichž není zřejmé, jakými úvahami se soud při hodnocení skutkových a právních otázek řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Nepřezkoumatelný je také rozsudek, ve kterém soud opřel své rozhodnutí o skutečnosti v řízení nezjištěvané či zjištěné v rozporu se zákonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je i takový rozsudek, jehož odůvodnění si vnitřně odporuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76).

[13] Napadený rozsudek krajského soudu však takovými vadami netrpí. Krajský soud na stěžovatelovy námitky reagoval dostatečným způsobem. Jestliže odmítl přihlídnout k hypotetickým úvahám stran odložení platby nájemného a ztotožnil se s názorem žalovaného, nelze jeho rozsudek považovat za nepřezkoumatelný ve smyslu výše citované judikatury. Taktéž při hodnocení věrohodnosti výpovědi stěžovatele krajský soud nevybočil ze zákonných a judikатурních mantinelů. Prostý nesouhlas stěžovatele s právním názorem krajského soudu sám o sobě nemůže založit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Rozsudek krajského soudu je srozumitelný, založený na seznatelných důvodech, a proto přezkoumatelný.

[14] Doplatek na bydlení je provedením ústavně zaručeného práva každého, kdo je v hmotné nouzi, na pomoc nezbytnou k zajištění základních životních podmínek. Tohoto práva zakotveného v čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod se lze domáhat pouze v mezích zákonů, které toto ustanovení provádějí (čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Nárok na doplatek na bydlení vzniká při splnění dvou předpokladů. Žadatel o doplatek na bydlení musí být osobou nacházející se v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Současně musí splňovat podmínky stanovené v § 33 téhož zákona. V těchto případech se zohledňuje výše *odůvodněných* nákladů na bydlení, jenž podle § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi tvoří nájemné a pravidelné úhrady za služby spojené s užíváním bytu či úhrada nákladů za prokazatelně nezbytnou spotřebu energií.

[15] Stěžovatel nesouhlasí s posouzením údajné zápůjčky od otce jako finanční výpomoci od osoby blízké podle § 15 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Nejvyšší správní soud se však ztotožnil s hodnocením krajského soudu. Závěr žalovaného, k němuž dospěl, byl skutečně tím nejmírnějším, jaký mohl s ohledem na zjištěnou majetkovou situaci stěžovatele zvolit. Kasační soud v rozsudku ze dne 14. 8. 2018, č. j. 10 Ads 386/2017 - 46, č. 3741/2018 Sb. NSS, uvedl, že „[s] *ohledem na subsidiární charakter dávek pomoci v hmotné nouzi je tedy v odůvodněných případech možné vyloučit z hmotné nouze takové osoby, jejichž příjmy sice nedosahují částky živobytí, avšak žijí v takových sociálních a majetkových poměrech, že je nelogické a nespravedlivé poskytovat jim příspěvek na živobytí z daní ostatních osob. Takové osoby totiž ve skutečnosti nejsou v hmotné nouzi a nepotřebují od státu pomoc*

pokračování

nezbytnou pro zajištění jejich základních životních podmínek. Proto podle § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi, může orgán pomoci v hmotné nouzi v odůvodněných případech určit, že osobou v hmotné nouzi není osoba, jejíž celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že jí mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění její výživy a ostatních základních osobních potřeb a toto zajištění lze na ní spravedlivě žádat. Celkovými sociálními poměry se dle § 15 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do kterého se osoba dostala. Při posuzování celkových sociálních poměrů příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi posuzuje, také využívání jiného než vlastního majetku, které umožňují zpravidla osoby blízké‘ (§ 15 odst. 1 věta druhá zákona o pomoci v hmotné nouzi).“

[16] V nyní projednávaném případě je zřejmé, že žalovaný nemohl ani postupovat jinak, jestliže to byl právě stěžovatel, koho tížilo břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně prokázání původu a povahy peněžních prostředků. Stěžovatel měl podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi povinnost „osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku [...]“. Krajský soud hodnotil věc správně, pokud uvedl, že stěžovatel sám svá tvrzení znevěrohodnil.

[17] Nejdříve totiž stěžovatel předložil dlužní úpisy dokládající, že zapůjčitelem je jeho otec (č. l. 28 a 29 správního spisu), nebyl však schopen prokázat jak, a zejména z jakých zdrojů údajně zapůjčené prostředky otci vrací, neboť současně tvrdil, že jiné příjmy nemá. Později stěžovatel tvrzení změnil a tvrdil, že zapůjčitelem je osoba, která si nepřeje odhalit svoji totožnost. Jestliže stěžovatel uvádí, že totožnost této osoby je správním orgánům i krajskému soudu známa, pak taková skutečnost ze spisu neplyne. Ve správním spisu jsou založeny další dlužní úpisy, v nichž jako zapůjčitelé figurují další osoby. Tyto dlužní úpisy se však vztahují k jiným obdobím. Je třeba poznamenat, že rozhodnutí správních orgánů se podle § 38 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi vztahovala k době, kdy stěžovatel podal žádost o dávku, tedy k měsíci červenec 2017. V tomto období je na dlužním úpisu uveden stěžovatelův otec. Pokud se tedy stěžovatel snažil nastolit dojem, že skutečným zapůjčitelem je některá z dalších osob uvedených na dřívějších dlužních úpisech, je to v nyní posuzované věci bez významu. Jelikož to byl právě stěžovatel, kdo měl tvrdit a prokazovat skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, nelze přisvědčit námitce, že správní orgány měly skutečný stav lépe zjistit. Vyhodnocení stěžovatelových tvrzení jako protichůdných a nevěrohodných nebylo v rozporu se zásadou materiální pravdy (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Stěžovatel také nesouhlasil s hodnocením, že je schopen platby související s bydlením hradit z jiných zdrojů. Takovým zdrojem však byly právě peněžní prostředky plynoucí stěžovateli od jeho otce, které s ohledem na neprokázání jejich původu stěžovatelem, hodnotily správní orgány jako finanční výpomoc od osoby blízké. Krajský soud nepochybil, pokud tomuto postupu přisvědčil. Tato námitka tedy není důvodná.

[18] Stěžovatel dále nesouhlasil s tím, že byl vyhodnocen jako osoba nenacházející se v hmotné nouzi. Tento stěžovatelův nesouhlas však souvisí se způsobem, jakým správní orgány a krajský soud posoudily poskytnuté peněžní prostředky. S ohledem na to, že Nejvyšší správní soud souhlasí s hodnocením poskytnutých peněžních prostředků jako finanční výpomoci osoby blízké podle § 15 zákona o pomoci v hmotné nouzi, lze také souhlasit se závěrem krajského soudu o tom, že stěžovatel nebyl v posuzovaném období osobou nacházející se v hmotné nouzi. Dále stěžovatel tvrdil, že je třeba se „vrátit“ k závěrům vysloveným kasačním soudem v rozsudku č. j. 6 Ads 98/2019 - 44. Nejvyššímu správnímu soudu však není zřejmé, k jakým závěrům vysloveným v tomto rozsudku by se měl nyní upínat. V odkazovaném rozsudku se kasační soud zabýval výkladem § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Konečně, pokud stěžovatel tvrdí, že mu měly správní orgány odpovědět na všechny jím vznesené otázky, nelze s tímto závěrem souhlasit. Jestliže nelze po správních soudech požadovat detailní vypořádání každé dílčí námitky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2017, č. j. 7 Ads 74/2017 - 31), tím spíše nelze takový postup vyžadovat po správních orgánech. Ani tyto námitky nejsou důvodné.

[19] Pokud jde o stěžovatelův požadavek na ustanovení jiného advokáta pro řízení před kasačním soudem, nemohl mu Nejvyšší správní soud vyhovět. Stěžovatel neuvedl, že by vůči ustanovenému zástupci ztratil důvěru a nepožadoval jeho zproštění. JUDr. Ing. Jiří Špelda zastupoval stěžovatele již v řízení před krajským soudem a nebylo důvodu, aby soud stěžovateli ustanovoval pro řízení o kasační stížnosti jiného zástupce.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný pak nemá právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 2 s. ř. s., neboť se jedná o věc týkající se pomoci v hmotné nouzi.

[22] Ustanovený zástupce JUDr. Ing. Jiří Špelda v řízení neučinil žádný úkon právní služby, a proto mu Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za zastupování.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu